

fer, at man har begyndt at gaae strengere frem, saaledes at dog endelig de Anklagede ere blevne nødsagede til at søge Retten, og det er meget beklægt, at man i Fremtiden vil gaae strængere frem end hidtil, idet det, som hidtil er anseet som tvivlsomt, det er nu næsten blevet utvilsomt, nemlig: at ethvert Arbejde er forbudt, paa Grund af at man har henvendt sig til Justitsministeriet og andre Steder og ikke har kunnet opnaae et Svar med Hensyn til Forstaelsen af dette Punkt i Loven. Man er herefter vistnok berettiget til at troe, at Politiet mange Steder vil gaae meget strængere frem i den Retning, end det hidtil har gjort. Forøvrigt skal jeg ogsaa bemærke, at det er blot med Hensyn til Kjøbenhavn, at den ærede Rigsdagsmand har kunnet tale om, at der ingen Sag har været af denne Slags; det er beklægt, at over hele Landet er Politimesteren ogsaa Dommeren; nu gad jeg vidst, naar en Politimester træffer en Mand, som han veed har overtraadt denne Lov og lader ham kalde op til sig og spørger, om han vil betale den eller den Mulct, thi ellers lader han ham stævne og dømme, om da denne Mand ikke slet maatte forstaae sit eget Bedste, naar han ikke ligesaagodt strax betalte de to Rbd. eller hvad det er, som først at lade Dommeren dømme ham til at betale de 2 Rbdlr., som han jo saa alligevel vilde komme til at betale; thi ifølge vor nærværende Lov kan den Slags Sager slet ikke appelleres til nogen anden Ret, saa at Politimesteren er selv Højesteretsdommer. Enhver Enkelt er derfor undergivet Politimesterens aldeles vilkaarlige Behandling i denne Sag; men man kan jo ogsaa spørge: hvem skal kontrollere, at Politimesteren ikke overtræder Loven? Thi det kan jo ogsaa tænkes muligt, at Politimesteren overtræder den. Saavidt jeg veed, forbyder Loven at møde for en offentlig Autoritet paa en Søndag, i Særdeleshed under Gudstjenesten, men jeg er for ikke mange Aar siden bleven tilsagt at møde for en offentlig Autoritet midt under Gudstjenesten paa en Søndag; jeg er overbevist om, at Politimesteren overtraadte Loven, men jeg har ikke vidst, hvilken Autoritet jeg skulde henvende mig til for at faae Politimesteren dømt i denne Henseende,

og det kunde maaskee den ærede Rigsdagsmand, som jo er Jurist og Medlem af en Ret, give mig Oplysning om under Sagens følgende Behandling. Hvorvidt den Bei, jeg er gaaet, er heldig eller ikke, det skal jeg ikke strides med den ærede Rigsdagsmand om, thi jeg holder mig overbevist om, at jeg ikke kan overbevise ham om, at det er den rigtige Bei, jeg er slaaet ind paa. Naar han beklæger, at jeg er indkommet med dette Lovforslag, saa vil jeg erindre ham om, at han skulde i grunden beklæge, at den ærede Justitsminister ikke aldeles bestemt vilde besvare mit Spørgsmaal i sidste Samling, thi saa var vistnok dette Lovforslag ikke kommet; men der er ikke noget Uheldigere for Mentigmand end Uvidenhed om, hvorledes han staaer ligeoverfor Loven og derfor er priisgIVEN til Embedsmændenes Sjensomhed. Dersom Vedkommende af Arbejdsclassen, der i hundredevis have anmodet mig om, at tage mig af denne Sag, havde faaet et bestemt Svar fra vedkommende Minister, som var gaaet ud paa, at, naar disse Arbejder foregaae indenfor Huset og uden Larm, saa kunde Snegen forbyde dem, saa vilde der ikke have været Tale om dette Lovforslag. Jeg skulde derfor ønske, at den ærede Rigsdagsmand vilde henvende sig med sin Beklægtelse til den ærede Justitsminister ifødetfor til mig, thi det stod virkelig i hans Magt at have forhindret Lovforslaget. At Staten har at paasee, at den ene Borger ikke gaaer den anden for nær i noget som helst Forhold, det er ganske vist, det ere vi vistnok Alle enige om, men hvorvidt Staten opnaaer Noget i religiøs eller kristelig Henseende ved at passe paa, at Folk, der trænge til at arbejde for at fortjene deres Brød, ikke kunne komme til at arbejde og altsaa ikke kunne fortjene Brødet, det, troer jeg, er utvilsomt, at den ikke gjør, men at den gjør meget bedre i, slet ikke at gjøre det. Jeg maa anbefale det ærede Thing, at Loven gaaer videre.

Safs: Jeg blev yderst forbausset over de Uttringer, som jeg hørte af de to næstsidste ærede Talere; det forekommer mig i det Dieblit, at jeg blev sat over 100 Aar tilbage i Tiden, maaskee til høifalig Kong Christian den Sjettes og hans Hofpræsts Tid; Hovedtanken i disse Uttringer var nemlig saa at